

til at see sig om efter en anden Forpagter, hvis han ikke vilde forpagte til den samme Mand. Jeg troer derfor, at naar man nøie betragter dette Forslag, vil det virkelig findes, at der er Noget deri, der vil være gavnligt for Raldet, hvis man ikke vil lade det blive ved det gamle Forhold og lade Præsten beholde Naadighed over Præstegaardsjorderne. Derfor som det, som et andet Medlem og jeg her have foreslaaet, ikke skulde finde Tilslutning i Thinget, ville vi frasælbe vort Forslag, og da er det kun mit Ønske, at det skulde foreligge som et Materiale, naar, som rimeligviis vil skee, denne Sag i en anden Session atter kommer for. Skulde da dette Forslag finde nogen Tilslutning, saavel hos Præster som hos Medlemmer af Folketirken, der have Interesse for Sagen, vil jeg fremkomme med det igjen, men skulde det savne en saadan Medvirkning, ikke finde en saadan Tilslutning, da var det dødsødt, og det vilde ikke mere komme frem. Altsaa, hvtter Nogen sig for Forslaget, ville vi lade det komme til Afstemning, men hvtter Nogen sig for det, frasælbe vi det. Hvad angaaer de andre Forslag, vil jeg foretrække Ministerens Forslag for de to, til hvilke jeg subsidiairt har sluttet mig, endstjøndt jeg anerkjender, at ogsaa disse tvende Forslag ere af en saadan Betsafsenhed, at der vel maatte kunne gaaes ind paa dem. Jeg skal derfor stemme for den høitæredede Ministers Forslag, og hvis det ikke vedtages, da for et af disse to.

Frandsen: Jeg skal kun tillade mig at talke den æredede Minister for den Velvillie, hvormed han har omtalt mit Endringsforslag, og for hans Udtalelse om, at han vil tage det under sin Beskjærmelse, naar Loven kommer under Behandling i det andet Thing. Dernæst kan jeg ikke undlade at tilspie et Par Ord. For mig staaer det aldeles klart, at saavel Præsteembedet som Præsten vilde være vel tjente med ingen Sord at have. At de ikke skulde kunne faae god tilstrækkelig Mælk, kan jeg ikke indsee, og der kan jo ikke være Noget til Hindrer for, at der blev sat et Bederlag i Penge, saaledes at Arvefæsteren blev nødsaget til at levere gode Varer. Hvad angaaer den æredede Ordspørers Bemærkning om, at der ingen

Sikkerhed er for, at Præsten vil faae gode Varer, kan jeg ikke være enig deri; thi naar Varerne ikke ere gode, kan jo Præsten kassere dem, og der kan jo, som sagt, sættes et Bederlag i Penge. Naar den æredede Ordspører fremdeles har talt om det Mislige ved, at Arvefæsteren skal afgive Befordring, maa jeg bemærke, at mit Forslag ikke gaaer ud paa, at Arvefæsteren skal afgive Befordring, men levere et bestemt Quantum Fourage.

Staal. Det er sandelig ikke uden Overvindelse, at jeg igjen optager denne Discussion, som jeg havde troet var bleven udtømt ved den forrige Behandling, og dette saameget mere efter den Erklæring, den æredede Minister har givet, hvorefter han, uden nærmere at angive Motiver, ikke vil kunne bruge Lovforslaget, som det nu foreligger, hvormod han er i det Tilfælde at kunne bruge alle Endringsforslagene. Jeg skal tillade mig at angive mine Motiver for ikke at kunne gaae ind paa disse Endringsforslag, og jeg skal først vende mig til det, der er stillet af Udvalgets Fleertal. Man har indrømmet, at Udfastets Lønningssatser ere saagodtsom umulige, naar man ikke tillige foretager en betydelig Reduction med Hensyn til Præstegaardenes Abling; man har med Styrke fremhævet, hvad der kan ansøres for at indskrænke Præstegaardsavlingen; man har lagt Vægt paa, at Præsten allerede ved sin Embeds tiltrædelse bliver stillet under uheldige Forhold, der hvile trykkende paa ham, stundom gjennem hele Livet; man har indrømmet, at Præsterne i Almindelighed ikke have tilfredsstillende Udbytte af Ablingerne; man har indrømmet, at de ofte optage formegen Tid for Præsterne, og man har endelig gjort opmærksom paa det statsøconomiske Tab, der er forbundet med, at de 7,380 Tdr. Hartkorn i Almindelighed ikke indbringe, hvad de kunde og burde — og dog har man ikke igjennem alle disse Præmisses kunnet komme til at give bestemte Regler for Indskrænkning af Præstegaardenes Abling til det, som maa ansees absolut fornødent for Præsten. Man har villet holde sig til den Bestemmelse, som siger, at man ved Commissioner vil have tilveiebragt det, som maatte ansees fornødent for Embedet. Jeg tilstaaer, at jeg ikke veed